

TEN GELEIDE

Beste lezer,

Als jullie dit nummer in de bus krijgen, of via onze website openklikken, dan liggen de gemeenteraadsverkiezingen al even achter onze rug. Voor zover dit ooit in me zou opkomen ... , dit is dus zeker geen stemadvies.

Maar is het misschien niet eens nuttig achterom te blikken en ons af te vragen voor wie we gekozen hebben? Welke afwegingen ik daarbij heb gemaakt? Waarop was mijn keuze gebaseerd?

De media focusten nogal eens op “Het Verhaal” van de politieke partijen. Welke “Verhalen” er gebracht werden is me, voor zover er echt een verhaal zou geweest zijn, niet erg duidelijk geworden.

Tenzij ik moet geloven dat armoede bestreden moet worden door nog meer armoede te creëren? Tenzij ik moet geloven dat vrede bereikt kan worden door mensen te verdelen, erger nog, uit te sluiten? Tenzij ik moet geloven in de maakbare mens? Tenzij ik mijn geloof moet opgeven? Tenzij ik alleen moet geloven in de brute macht?

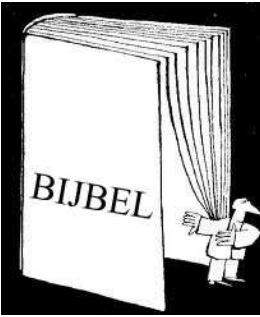
Het verhaal waarin ik geloof was ver te zoeken in deze verkiezingen. Het is het evangelisch verhaal. Het eeuwigdurende verhaal van de Liefde. Het verhaal van de keuze voor vrede. Het verhaal voor een radicale keuze voor de arme en kwetsbare mens. Al eens geprobeerd dit verhaal te leggen op de partijprogramma's om van daaruit een keuze te maken?

In de dagen voor de verkiezingen zag ik mij met navolgende evangelietekst geconfronteerd: *“Jezus riep de leerlingen bij zich en zei tegen hen: ‘Jullie weten dat de volken onderdrukt worden door hun eigen heersers en dat hun leiders hun macht misbruiken. Wie van jullie de belangrijkste wil zijn, zal de anderen moeten dienen, ...”*

Politiek gaat echter om macht, het willen ‘dienen’ moet meer dan eens als schaamlapje ‘dienen’. *Macht in de wereld betekent: overheersing van anderen. Macht in het Rijk Gods betekent: dienstbaarheid, zichzelf vergeten en anderen groter maken. In het Rijk van de Liefde vallen er geen eretitels te verkrijgen, maar is er een kelk te drinken en een doop te ondergaan. Dat betekent: deelnemen aan Jezus' weg van dienstbaarheid doorheen het lijden naar de verheerlijking. Macht niet ten koste, maar ten dienste van de anderen (vanuit ‘Woord van Leven’ bij het Dagelijks Bijbelcitaat).*

Hoe was het voor U om te kiezen? Hebt U een keuze kunnen maken in overeenstemming met de evangelische boodschap? Hoe had Jezus mee Zijn stem in uw keuze? Weeral heel wat vragen om over na te denken?

Geert

BIJBELSPROKKELS

TUITENDE OREN

In Israël heerste ongerustheid. Het volk was in oorlog met de Filistijnen en zelfs de profeten en rechters vernamen niet meer van God hoe het verder zou gaan. Men zei: “De stem van God wordt niet meer gehoord”. Maar er was verandering op til. Israël zou overgaan van een volk zonder centraal gezag naar het koningschap.

Waarschijnlijk heeft het in werkelijkheid meer tijd in beslag genomen, maar de overlevering heeft het begin van die veranderingen in één nacht samengebond: de nacht waarin de sleutelfiguur letterlijk en figuurlijk wordt wakker geroepen.

De nacht was al ver gevorderd in de tempel maar de nachtlamp die brandde bij de Ark van God en die tegen de ochtend uitging, was nog niet gedoofd. Een jongen sliep rustig in de tempel waar hij dienst deed bij de priesters. Hij was er door zijn moeder opgedragen toen hij net de borst ontwend was, en sindsdien had hij er gewoond. Uit zijn diepe slaap werd hij plots opgeschrikt omdat hij zijn naam hoorde roepen: “Samuël, Samuël!” Slaapdronken keek hij om zich heen. Het was bijna ochtend, hij zag het aan de olie van de nachtlamp. Wie riep hem nu op dit moment van de nacht? Het antwoord was niet moeilijk: de enige die nog in de buurt was, was Eli de oude, bijna blinde priester.

Samuël zei: “Hier ben ik”, stond op en ging naar de man toe. Bij diens bed aangekomen zei hij: “Hier ben ik, u had me geroepen?” Eli werd wakker. “Ik heb helemaal niet geroepen, ga maar weer slapen.” En hij draaide zich om, Samuël een beetje verbaasd achterlatend. Nu ja, dan had hij het gedroomd. Des te beter, kon hij nog wat slapen. Nauwelijks was hij weer ingedommeld, of hij hoorde het weer, eenmaal deze keer: “Samuël!” De stem was dwingend. Samuël ging weer naar Eli, maar kreeg hetzelfde antwoord. Hij begreep er niets van.

Toen hij weer in bed kroop, vroeg hij zich af of hij het misschien toch had verzonnen. 's Nachts hoor je vreemde dingen. Maar kort daarna, weer die stem. Samuël ging weer naar Eli. De oude priester, die nu goed wakker was,

begon het te dagen: de jongen hoorde niemand minder dan God zelf roepen. Hij gaf hem de raad: "Ga slapen, en mocht Hij je roepen, dan moet je zeggen: Spreek, Jahwe, uw dienaar luistert."

Met deze vreemde raadgeving ging Samuël voor de derde keer terug naar bed. Toen kwam Jahwe bij hem staan en riep weer: "Samuël, Samuël!" De jongen antwoordde de woorden die Eli hem had voorgezegd. En God sprak met hem. Hij zei hem dat Hij iets ging doen wat de oren zou doen tuiten van iedereen die het hoorde. Hij zou zijn vloek doen neerdalen over het huis van Eli, omdat diens zonen zich misdragen hadden.

Na deze boodschap sliep Samuël nog heel onrustig tot de ochtend. De jongen was degelijk ondersteboven door wat hij had meegemaakt, en hij zag er niet weinig tegenop om de boodschap aan Eli over te brengen. Toen Samuël de poorten van de tempel opende en naar de zonsopgang keek, kwam Eli en droeg Samuël op het visioen aan hem te vertellen en niets achter te houden. Samuël vertelde het eerlijk, en Eli zei: "Het is God. Hij moge doen wat Hem goeddunkt."

Samuël was nog een kind tot dan toe. Na deze nacht niet meer. God had hem geroepen en met hem gepraat. De rust van de nacht was verstoord, de zorgeloosheid van zijn kinderjaren voorgoed voorbij. Samuël wist niets af van het woord van God, hij had het nog nooit eerder gehoord. Er was begeleiding nodig om de jongen te leren luisteren. En die begeleiding komt uitgerekend van Eli, die - wegens het slecht gedrag van zijn zonen en zijn lakse optreden daartegen - niet echt op een goed blaadje stond bij God. Zo tussen de regels door is dat een voorbeeld van hoe mensen nooit helemaal slecht of goed zijn; iets wat de Bijbel trouwens wel vaker illustreert.

Geroepen in een tijd van profetische schaarste was Samuël voorbestemd om een groot profeet te worden. God kiest zijn woordvoerders zorgvuldig uit. En Hij maakt het hen niet gemakkelijk. De eerste boodschap die Samuël van God krijgt, is er een die hij liever niet hoorde. Het is een streng oordeel over de priester die hem heeft opgevoed. Geen wonder dat hij het niet wilde zeggen tegen Eli. Maar het is weer de oude priester die hem opdraagt woordvoerder van God te worden. Samuël leerde in een nacht en een ochtend naar God te luisteren en namens Hem te spreken.

Zo wordt Samuël geroepen, zo begint de verandering. Het is immers deze grote profeet die later de koningen Saul en David zal zalven en dat is een nieuwe periode voor het volk Israël.

Meer weten? Lees 1 Samuël 3
Barbara Focquaert

SECULIERE FRATERNITEIT

VERSLAG FOUCAULDRAAD VLAANDEREN

08-09-12 bij de Kleine Zusters van Nazaret in de Reinaertstraat te Gent.

Aanwezig: Geert, Lieve, René, Guido, Christof.

Verontschuldigd: Ria, Annemie, Jan en Luc.

Inleiding door Geert: uit het boek "OVERGAVE AAN DE GODDELIJKE VOORZIENIGHEID" van Jean-Pierre De Caussade.

Verdere bespreking van de tekst, we zijn op pag. 2, van Geert. Uitdieping van de spiritualiteit...

Engagement: wordt besproken. Wat houdt dit in voor ons en voor leden van de fraterniteiten in andere landen...

Bespreking *vorige fratbrief*: Inleiding was heel goed (Guido), artikel van Ria ook... dit is geen "hobby", maar je besteedt er wel je vrije tijd aan (Geert)...het is een echt engagement. Dit is echter niet grenzeloos in tijd en ruimte. René: Ook met de passage rond de "unie" moet je voorzichtig zijn. En ook in de "Kleine Gids" staat iets rond engagementen.

Vakantieretraite: Was goed, heel eigen aanpak, veel eigen inbreng van de aanwezige mensen.

Vakantieretraite 2013: misschien is kleine zuster Magda Smet bereid ons te begeleiden, ofwel in 2014.

Internationale ontmoeting: wordt besproken wat dit inhoudt...

Fratdag Oost-Vlaanderen:

Er wordt nog een priester gevraagd. Gelukkig zal Guido komen.

1 december: Geert verzamelt. Iedereen stuurt door...West-Vlaanderen? Ik informeer. Voor de mini-retraite ligt Joris Van Ael vast!

Twee suggesties voor volgend jaar: Simonne Pacot of René Delbeke

Fratdag West-Vlaanderen. Antwerpen (paasmaandag 2013)? Initiatieven ook bekend maken bij de deelnemers van de vakantie- en miniretraite.

Fratbrief: er is nog materiaal binnengekomen voor de vorige brief, maar te laat. Guido heeft opnieuw een stukje middenkatern klaar.

Varia:

- Bavo Crombach vraagt Vivons l' Evangile in het Nederlands, wil het eventueel zelf vertalen.
- N.a.l.v vraag Kleine Zusters Italië aan René: Marie Oda Verroken, noemde zichzelf kleine zuster en was lid van de fratgroep in Eupen.

Volgende vergadering:

Datum: wordt 5 januari 2013, dan kan Ria erbij zijn...

Plaats: opnieuw bij de kleine zusters van Nazaret in de Reinaertstraat te Gent. Héél veel dank overigens voor hun gastvrij onthaal!

Verslaggever: *Christof*

VAKANTIERETRAITE TER DENNEN WESTMALLE 22 - 27 JULI 2012

Aankomen -Verwelkomen:

Schuchtere nieuwe gezichten

Blij weerzien van bekenden van de voorbije jaren

Na het avondmaal

Kennismaken na een zoeken naar de schatten in de akker

De toon werd gezet - de eerste inleiding volgde – via priester Frank

Grypdonck...

Braakliggende Akker

Vlaamse fraterniteiten

Charles de Foucauld.

Zoals hij in zijn leven

gebeden heeft

voor Zijn braakliggende akker...

zo verbonden

leeft Hij met ons mee.

Dat vrucht ons deel

mag zijn tot eer van God

Kerk zijn met mensen
het doet deugd
verscheidenheid in gewas
in kleur, in duiding
en toch begrip, ruimte
omdat iedereen kan
ontkiemen en groeien.
DANK.

Ook dwarsliggers
doen het spoor
van het gewas
recht lopen.
Misschien wel inspiratie
als dwarsliggers in de Kerk
zowel rechts of links
boven of beneden
het onszelf moeilijk maken.

In de diepte daar bidt God
daar proberen we
voor open te staan.
Met ons allen
in verscheidenheid
het bidden in ons
te ontginnen
tot bloei te laten komen.

We krijgen inspiratie
zondagavond
maandagmorgen
maandagavond
die de diepte in onszelf
meer boven laat komen.

Ik zal er zijn voor u...
ik mag ontvangen
woorden
bloemen
kaarsen
Eucharistie
gebedsmomenten
wandelmomenten
busmomenten
eetmomenten
zonnemomenten.

We mogen opstaan
en de akker beploegen.
Wees niet bezorgd
de Vader weet wat
de akker nodig heeft
Vertrouwen
en bidden voor braakliggend
soms dor liggend land
God, de liefde
omvormt tot vruchtbaarheid.
Hij komt, Zijn gelofte na.

Mariette.

BONN 2012 INTERNATIONALE ONTMOETINGS DAGEN

Beste Fratbroers en –zussen,

Deze zomer was ik in Bonn om de Vlaamse lekenfraterniteiten van Charles de Foucauld te vertegenwoordigen tijdens de Internationale Bijeenkomst die om de zes jaar plaatsvindt. We waren ongeveer 11 dagen samen: mensen uit 30 verschillende landen, van over de hele wereld, waar de spiritualiteit van Broeder Charles mensen in beweging brengt. Ongelooflijk boeiend en verrijkend!

U leest hierna de slotverklaring. Verderop in dit nummer het verslag van deze boeiende ervaring die ik mocht meemaken. Veel leesgenot!

Christof

Slotboodschap Bonn 2012

Een 60-tal afgevaardigden verbleven van 3 tot 14 augustus 2012 te Bonn in Duitsland voor de 9de Internationale Bijeenkomst van de Seculiere Fraterniteiten van Charles de Foucauld. Deze bestaan in 45 landen op 5 continenten. 30 landen waren vertegenwoordigd.

Op het ritme van gebed en zinvolle vieringen, rapporten over (de toestand in) de verschillende landen en vele kansen tot uitwisseling heeft de Internationale Bijeenkomst de toestand en de noden van de Fraterniteiten onderzocht met als doel een aantal besluiten te formuleren.

Ten eerste hebben de rapporten geleid tot een beter begrip van de sociale context in de verschillende landen waarin de fraterniteiten zijn ingebed.

De wereldwijde crisis, die loopt door de hele maatschappij en die dus ook de fraterniteiten treft, bevordert mede de verrijking van de enen en de verarming van de anderen. Deze situatie is een bron van fysieke en economische onzekerheid. Ze draagt bij aan sociale onrechtvaardigheid en brengt ons in de verleiding ons terug te trekken.

Het is in deze situatie dat de fraterniteiten, bewust van hun sterktes en zwaktes, de profetische dimensie van de boodschap van Broeder Charles horen weerklinken.

De bijdragen van de verschillende fraterniteiten getuigen van de situaties ter plaatse, bijvoorbeeld:

- Aan de ene kant de veroudering en aan de andere kant het ontstaan van nieuwe fraterniteiten
- Zorg om het Foucauldiaanse charisma uit te diepen en de fraternele relaties aan te knopen en aan te halen of te verdichten.
- Vraag: herkennen onze tijdgenoten zich in de wijze waarop wij de boodschap van Broeder Charles beleven?
- Bevorderen de ethische crisis en het neoliberalisme elkaar?

Het thema van onze bijeenkomst “DURF TE ONTMOETEN” vloeit voort uit ons dagelijks leven: gelukkige of gelukke ontmoetingen, gemiste ontmoetingen, vermeden ontmoetingen.

Dit thema werd binnen de Fraterniteiten voor het eerst opgenomen gedurende de laatste twee jaar.

De bijdragen van verschillende personen, van getuigen en hulpbronnen en de bezoeken aan sociale projecten hebben verrijkend gewerkt.

Een theoloog leerde ons via de Bijbel aan de ene kant de ervaring van een verpletterd volk kennen en aan de andere kant hoe je van een dominante relatie overgaat naar een wederkerige relatie.

De vergaderingen rond Charles de Foucauld, kind van zijn tijd, lieten ons diverse aspecten van de man ontdekken. Zijn talrijke brieven tonen aan dat zijn relaties gekenmerkt werden door trouw, goedheid en zijn grote liefde tot God en de mensen.

Een beschrijving van de oecumenische situatie in Duitsland lichtte een tipje van de sluier op om te komen tot een “eenheid in broederlijke verscheidenheid”.

Een priester-arbeider getuigde van zijn dagelijkse ontmoetingen met medemensen die een echte ondersteunende aanwezigheid betekenen voor hen. Dit type ontmoetingen en dit leven is wel degelijk deze waartoe onze spiritualiteit ons uitnodigt.

Tot slot illustreerde een bezoek aan een parochie en een moskee hoe de wens om sociale banden te creëren via verschillende activiteiten kan uitgevoerd worden.

In het streven naar het beleven van de liefde en tederheid van God zoals Broeder Charles dit ons voordeed zien de continenten de volgende uitdagingen:

- De tijd en de middelen genereren om onze spiritualiteit te herzien. Als leken levend in de wereld willen we deze confronteren met de standpunten van onze gemeenschap.
- De banden tussen de verschillende landen van hetzelfde continent verdiepen en de verwachtingen van de jongeren beantwoorden.
- Angsten en zorgen die extremisme opwekken uit de wereld helpen door wederzijdse kennis en solidariteit.

Het gebruik van moderne media zoals Twitter en Facebook zal ons helpen om deze doelen te bereiken.

We danken de Duitse Fraterniteiten om ons te hier te verwelkomen en ons toe te staan hier een dergelijke Internationale Ontmoeting te houden.

Christof. (Vertaling)

HET PROJECT MAKOUMI IN BURKINA FASO

Het vormen van jonge mensen aldaar, vanuit de evangelische inspiratie.

Het Makoumi-project geeft jongeren veel meer dan de kans middelbare en hogere studies te doen want de kansen en de vorming die zij gekregen hebben moeten ze doorgeven, moet vruchten afwerpen zowel in de dorpjes waar ze werkzaam zijn na hun studies als in hun gezinnetje.....

Studeren om het zo ver mogelijk te schoppen en er rijkelijk alleen zelf van te profiteren is voor ons echt uit den boze. Ter plaatse blijven en samen met hun land- en dorpsgenoten zoeken naar de oplossing, naar mogelijkheden om de levenskwaliteit te verbeteren is de enige evangelische houding, hoe hard het soms ook is. Vluchten is veelal vaandelvlucht, is familie en landgenoten achter laten, in de kou. Zijn leven geven zoals velen het deden in Egypte, Libië, Steve Bijko in Zuid-Afrika, Norbert Zongo in Burkina Faso, Floribert Chebeya in Congo.....is heel veel gevraagd, maar blijft in het spoor van Jezus de ultieme uitdaging. Ook hij heeft nooit berekend, nooit teruggedeinsd in zijn bevrijdingswerk voor ontelbaren rond hem en na hem. Hij heeft de schriftgeleerden uitgescholden voor addergebroed, wit gekalkte graven... in zijn radicale keuze ten voordele van de kleinsten, de uitgestotenen, de stemlozen, de sukkelaars....

Vluchten is veelal de gemakkelijkste oplossing voor jezelf maar meestal niet de meest efficiënte in dienst van je land, in dienst van de zovele noodlijdenden. Maar inderdaad veel gevraagd. Apo mocht er hier eens bij zijn in 2009 n.a.v. het 10-jarig bestaan van het project, om te getuigen wat die 10 jaar voor hem betekend hebben, maar Apo is teruggekeerd, nu onderwijzer in een schooltje in een wijk in Soa, een geëngageerde jonge kerel, steeds blij en enthousiast. In het dorpje waar hij nu les geeft is hij naast de school met zijn leerlingen aan een groentetuin bezig, en wil met kippenkweek starten. Op het laatste weekend van de Makoumi familie 25-26 augustus kregen ze allerlei ideeën mee om samen met de dorpsbewoners enkele activiteiten te lanceren want er wordt nog te weinig samengewerkt en dat is toch echt essentieel.

Op ons vorig weekend had het piepjonge bestuur het onderwerp 'de situatie in de dorpen' op de agenda gezet en met regelmatig getuigenissen uit andere dorpjes, zoals ook Latou de laatste maal, hopen we dat de 5 meisjes en 5 jongens, als leerkracht actief in een dorpje, naast hun lesgeven echt gaan meelevens met de dorpsbewoners en beetje bij beetje gaan helpen om de toch trieste situatie jaar na jaar te helpen oplossen.

Seculiere fraterniteit

Ook Jezus is er pas op zijn 30 ingevlogen na aandachtig de situatie te hebben bestudeerd, de oorzaken van uitsluiting toen, de ontreddering, als schapen zonder herder en heeft er zijn leven voor gegeven, zonder om te kijken.

Hopen maar dat enkelen hem echt in die zin willen volgen.

Daarom van harte dank voor de milde steun van Helpende Handen om zo verder die 7 meisjes en 20 jongens in die inspiratie te blijven vormen.

Op www.makoumi.be vind je er alles over

Leo Clarijs

VERSLAG REIS BONN INTERNATIONALE ONTMOETING (Deel 1)

2 augustus 2012

Vanmorgen 2 augustus 2012 uit Roeselare vertrokken, ik fiets langs het kanaal naar Ooigem. Het jaagpad is een nachtmerrie! Boomwortels, putten en bulten. Verschillende keren regenspetters rond Brussel, waar ik zonder veel problemen rond rij via Grimbergen en Vilvoorde. Tegen Leuven een leeglopende achterband. Ik overnacht in Tongeren. Vandaag staan 212 km op de teller. Tot morgen!

3 augustus 2012

Goed geslapen, lekker en uitgebreid ontbijt. Het zal, op twee energierepen en enkele boterhammen biologisch speltbrood met wortelen en walnoten na, de enige maaltijd van de dag worden. De Voerstreek is prachtig! Maar lastig.... Het spettert even, maar ik word niet nat. Ik probeer onder Aken door te gaan, maar dat mislukt, het wordt hels om de weg te zoeken en de juiste richtingen. De fietspaden zijn een verschrikking, er breken spaken in m'n achterwiel. Zonder problemen door de Eifel. Ook lastig, maar zeer mooi. Ik zoek m'n weg door een prachtig gebied, richting Nideggen, maar kom toch in Zulpich uit. Via Euskirchen bereik ik uiteindelijk de regio Bonn. De Venusberg is zeer steil en vanuit deze richting nogal moeilijk te vinden. Ik kom na 8 u (en 167 km) toe en de eerste persoon die ik zie is Marianne Bonzelet. Na een deugddoende douche, veel drinken en een telefoontje naar Lutje zoek ik de anderen op. Ze zijn bezig met de continenten voor te stellen en het is aan Amerika. Het voorstellen duurt veel te lang en Antoinette probeert er de pees op te leggen, maar de vertegenwoordigers van de verschillende landen zijn veel te blij dat ze iets mogen vertellen en babbelen er op los. Een reuzenwerk voor de vertaalsters die er soms niet doorgeraken. Ik zie een aantal bekende gezichten. Om tien uur 's avonds wordt er gestopt en we sluiten de dag af met het gebed van overgave, elk in zijn of haar taal. De avondwijding en nog een deel van het programma vervallen... Om 10.30 u ga ik ook slapen.

4 augustus 12

Slecht geslapen: 's avonds veel lawaai op de gang(en) en 's nachts en 's morgens veel lawaai van verkeer en laden en lossen en werken buiten. Voor 6 uur nota bene, zaterdagmorgen... . Later blijkt dat onze kamer uitgeeft op de parking van een supermarkt vlakbij het magazijn. Elke dag dus, behalve de zondag, gratis wekdienst.... Bingo!

De dag begint met een uur aanbidding. De Duitse verantwoordelijke zit mooi kaarsrecht met een ernstig gezicht te bidden terwijl anderen tot vormeloze

hopen in elkaar zakken... Daarna een lekker ontbijt. Na het ontbijt stellen de Duitse fraterniteiten zich voor. Het programma wordt voorgesteld en we worden gevraagd om per continent te gaan werken in kleine groepen. Elk land stelt zich voor en bespreekt de gevraagde rapporten, de situatie in het vertegenwoordigde land op politiek en sociaal vlak en tenslotte wat de plaatselijke fraterniteiten betreft. Dit voorstellen eindigt in de avond met een oeverloze discussie over bepaalde zinnen (details) in een synthesetekst opgesteld door Bernadette en Annie, de Europese vertegenwoordigers. Ik trap op de tenen van de Spaanse Isabel... Zij is niet akkoord met een detail uit de tekst en probeert duidelijk te maken wat ze bedoelt. Wanneer ze echter niet verder kan in het Engels schakelt ze over op rad Spaans en ik zei daarop: Excuse me, Isabel, wat zou je ervan denken moest ik in het Nederlands beginnen te spreken... gelach van de anderen, woede bij haar. Achteraf probeer ik erover te spreken met haar, maar ze reageert met: jij hebt je werk niet gedaan, je hebt geen recht van spreken. Het is inderdaad zo dat mijn rapporten niet volledig zijn, ik had het niet begrepen en wij in Vlaanderen hebben niet gewerkt rond het onderwerp van de meeting: "Oser la Rencontre...". Na een gesprek met Bernadette ga ik naar onze kamer (van Frank O' Sullivan, USA, en mij) om dit verslag te typen. Tot morgen... .

5 augustus 12

Vandaag opnieuw een gevulde dag. Synthese van de groepen per continent. Eerst een ochtendbezinning, daarna kwam Isabel goedemorgen zeggen... Fijn! Om 11 uur een heel fijne eucharistieviering. Voor de "preek" dienden we in groepjes een tweetal vraagjes te beantwoorden. Het evangelie was dit waarbij Jezus zegt op het einde: "Ik ben het Brood des Levens..."(Joh 6, 24-35). Vragen: Wat is nu de honger van onze hedendaagse maatschappij? Hoe pas je dit toe met de fraterniteit, of hoe kun je mensen (van) nu "voeding" geven? 's Avonds stellen de mensen van RDC (République Démocratique du Congo) een stukje film voor over een probleem in hun land: banditisme, struikrovers... die een bedreiging is voor hun mensen. 's Avonds drink ik een Duitse pint van Jacques en probeer op internet te gaan.

6 augustus 12

Slecht geslapen, lang wakker gelegen. In de morgen uitleg gekregen over "Révision de Vie", daarna moesten we dit toepassen op "verantwoordelijkheid". Daarna bespraken we in de groepen per continent de regels voor de verkiezing in het Internationale Team. Na lang discussiëren kwam er tenslotte niets nieuws uit de bus. Tenslotte was er voorstelling van de nieuwe kandidaten voor het Internationale Team en verkiezing. Alle kandidaten werden verkozen: Joseph Yessi (Kameroen) voor Afrika, Rania

Chaiban (Libanon) voor de Arabische Wereld, Adriana en Luis Torres (Argentinië) voor Amerika en Sylvana en Claudio Chiaruttini (Malta en Italië, wonen nu in Duitsland) voor Europa. Tenslotte is er een woorddienst met zegen en overdracht van het nieuwe naar het oude team. Na het eten bel ik naar Lutje voor een babbel en is er de voorstelling van de uitstap naar Koblenz voor morgen (en het klooster van Maria Laach). 's Avonds krijgen we nog een film te zien over de verhoudingen tussen de verschillende geloofsgroepen in Libanon. We krijgen een dvd...

7 augustus 12

Na opnieuw een slechte nacht, een mooi ochtendgebed een lekker ontbijt: boottocht op de Rijn, naar Koblenz! Lang en af en toe koud. De meesten gaan naar binnen of zitten dik ingeduffeld te praten. We zien het Drachenfels passeren en nog heel wat ander moois... Van de boot op de bus en bezoek aan Maria Laach. Na een korte wandeling en een eveneens korte vesperdienst in de crypte van de basiliek vertrekken we opnieuw per bus.

's Avonds krijgen we middageten en daarna denk ik een band te repareren en mijn wiel te herstellen met een noodspaak want de vorige kwam los. Ook het zadel wil ik wat opspannen. Er zijn ook opnieuw Afrikanen met was... Dit kwam zo: omdat ik weinig kledij mee heb vroeg ik of er een mogelijkheid was om te wassen. Dit bleek te kunnen en we spraken af om was "samen te leggen" om de machine te vullen. Vanaf die dag zochten de mensen me op om voor hen de machine te vullen en te bedienen. Idem voor de droogkast. Het was leuk om iets te kunnen doen voor de anderen, maar het betekende veel heen en weer geloop naar de waskelder, de receptie, enz... . En communicatie in allerlei talen, gekend of niet...

Henri zegt me dan, wanneer ik eindelijk buiten raak, dat ze me zoeken, Europa gaat nog vergaderen. Dit duurt tot na 22.00 uur en eindigt tumultueus. Goede nacht...

8 augustus 12

Vandaag worden de rapporten over het hoofdonderwerp voorgesteld: "Oser la rencontre"! Na een hoop rapporten, een verslag van de "Monde Arabe" en een uiteenzetting van kleine broeder Michel over de verhouding Islam-Christendom in Egypte is de dag te einde. Vanmiddag eindelijk het wiel ongeveer hersteld en een toertje gedaan. Naar de Rijn en terug (17,44 km). Ook nog wasperikelen. We sluiten de dag met een biertje.

Christof.

NIEUWS UIT DE KEMPEN

Zoals elk jaar zijn we op 2 juli 2012 weer naar Oud-Turnhout geweest voor onze jaarlijkse BBQ. samen met de vroegere fraterniteitsleden van Oud-Turnhout.

Het was bij Irène en Bert Driesen-Walbers.

Met 10 personen zijn we er:

4 gezinnen en Agnes Walbers, juist voor goed terug uit de Filipijnen na 51 jaar als zuster van Jacht-Heverlee, en ikzelf. Wie groenten heeft uit de tuin, bracht ze mee en 2 gebakken taarten waren heel lekker. Wijn, water, koffie, alles is voorzien. Agnes opent alles met een bekend lied. Wat is het lekker zelfs met diëten.

Op mijn fiets naar Turnhout voordat het donker is, denk ik terug wat ik allemaal van de fraterniteit heb gekregen en misschien ook gegeven... nationaal en internationaal, tenminste Europees. Ik leef mee met zoveel fraterniteitsleden van overal. Ik bid 's avonds graag het "gebed van Overgave".

Tijdens de vakantieretraite in Westmalle, krijg ik een sms van Lieve. Woensdagmiddag komen ze rond 15 uur naar Turnhout voor het Taxandriamuseum en het Begijnhof. Zalig om weer wat bekenden te ontmoeten. René, dank voor de mooie foto's.

1 september zijn Irène en Bert Driesen 50 jaar gehuwd. Het wordt een dankviering, oecumenisch, met Dominee Douwe Boekens en Zuster Celia van de parochie van het Zwaneven. Heel mooi, prachtige muziek en een intens goede welkomgroet van beiden en van Bert en Irène. Er wordt veel gezongen door een koor en aanwezigen, zelfs een Congolese hallelujah en een Engels lied. Het delen van het Brood gebeurt door een groot brood in stukjes en druiven. Zou het vroeger zo ook niet geweest zijn? De muzikanten met hun harp en dwarsfluit luisteren het alles muzikaal op. En daarna een aangename receptie met heel veel mensen in de parochiezaal. Irène en Bert verdienen het! Waarvoor zijn zij steeds bereid!

Hispanhan, stervensbegeleiding bij zieken thuis. Bert als helper bij de crematie op christelijke wijze enz.

We doen verder en volgend jaar gaan we naar de BBQ. in Retie bij Maria en Fons. Zalig!

Lydia van Baelen

INTERNATIONALE BRIEF

Dear brothers and sisters around the world!

It has been some weeks now since we returned to our daily life after the International Assembly in Bonn last August. The memories of the moments of fraternity, prayer and reflection that we shared with the delegates from all the continents continue to accompany us.

We are the new International Team elected in Bonn and through this first letter, in the wake of the assembly, we would like to share with you the spirit with which we would like to carry out our mandate.

We pray that the Holy Spirit give us the strength to be living witnesses of the Gospel.

Fraternally

Chers frères et soeurs du monde entier!

Ça fait quelques semaines que nous sommes retournés à notre vie quotidienne après la réunion internationale à Bonn en Août passé, et nous continuons à porter avec nous le souvenir des moments de fraternité, de réflexion et de prière avec les délégués de tous les continents.

Nous sommes la nouvelle équipe internationale élue à Bonn et nous sommes heureux de vous envoyer cette première communication pour être unis à l'Esprit avec lequel, et à la suite de l'assemblée, nous avons l'intention de mener à bien notre mandat.

Nous prions pour que l'Esprit Saint nous rende de plus en plus capables de transmettre avec nos vies le message de l'Évangile.

Fraternellement

Rania Chaiban (Liban - Monde Arabe)

Adriana et Luis Torres (Argentine - Amérique)

Joseph Yessi (Cameroun - Afrique)

Claudio et Sylvana Chiaruttini (Italie / Malte - Europe)

KERSTVERHAAL

Als je maar lang genoeg leeft speel je ooit een rol in je eigen kerstverhaal. Het overkwam me enkele jaren terug. Ik ben er zeker van: ook voor jou komt het er vroeg of laat van. Je hoeft alleen maar op het gepaste ogenblik "ja" te zeggen en: weg ben je....

In onze gemeente en omstreken zijn er goede mensen, o.a. van de Sint-Vincentiusvereniging, die zich het lot van anderen aantrekken. Zo kreeg ik op een dag op school een vraag van zo iemand of we met de school een dak konden isoleren. Het bleek dat een vrouw, alleenstaand en moeder van twee dochters, onder de pannen sliep, op een tochtige, geïsoleerde zolder. En, ze had geen middelen om te (laten) isoleren.

Het draaide tegen de examenperiode van het eerste trimester aan en de school had al heel wat opdrachten op haar vork, zowel binnen als buiten de muren. Ook is "isoleren" niet onmiddellijk iets wat onderwezen wordt in een bepaalde afdeling. Ja, in de bouw passen ze dit toe, en het schrijnwerk van het dak construeren zien de leerlingen in de afdeling hout, maar daken echt degelijk isoleren, dat zien ze, jammer genoeg, niet echt.

Ik sprak ervan met de TA van de afdeling hout, hij zag niet onmiddellijk mogelijkheden, maar wilde wel met me mee de zolder gaan bekijken. We zijn toen dus op huisbezoek geweest. We kwamen terecht in een oude, kleine, rijwoning. Er waren twee kleine slaapkamertjes. Elke dochter had er eentje ter beschikking en mama sliep, inderdaad, onder de pannen. De pannen lagen zo op de panlatten, er was zelfs geen onderdak. Wel veel vuil en stof! Wanneer het buiten waaide tochtte het er ferm. Het vroor er ook bijna even hard als buiten en bij stuifsnieuw kon je er het witte poeder in zakken scheppen en naar beneden dragen. Er stond een elders afgedankt bed en kast en een paar kartonnen dozen met gerei.

De zolder, toegang via een smalle trap en luik, was hoog en smal van bouw, er was een stukje afgetimmerd om er een hokje te maken dat nu een onbruikbaar bouwval was. Geen elektriciteit, op een 25 watt-peertje na. Er zat wel een Velux, daar had de vrouw voor gespaard en laten steken door een vakman.

Het dak isoleren was wel een goed idee, maar de ruimte was niet praktisch om er te slapen. Het was hoog, stofferig en vuil, donker en niet prettig. Een veel betere optie volgens mij was het maken van een propere geïsoleerde slaapkamer op de zolder, met de Velux erin, voorzien van elektriciteit en

netjes afgesloten door een deur. Na ruggespraak op school vond men dat in de afdeling hout ook het beste idee. Alleen, er was niet onmiddellijk tijd voor. Het zou niet kunnen in de eerste maanden. Misschien niet meer tijdens datzelfde schooljaar.... Toen bedacht ik: het is bijna Kerstvakantie, m'n vrouw en ik kregen samen 4 zonen van de Schepper. We waren dus met 5 (bijna) mannen, het is winter (en het was koud), er is veel mogelijk. Ik mat de zaak op, tekende en berekende en bestelde het materiaal via de school.

Toen ik over m'n opzet sprak met de verantwoordelijke van de afdeling hout stelde de TA voor dat ik eens met Noël zou spreken over de zaak. Misschien was hij wel bereid om een handje toe te steken. Dat was hij, hij wilde één dag komen helpen, één dag van s' morgens vroeg te beginnen. Omdat ik Noël kende en wist dat hij in z'n eentje het werk kan verzetten van twee of drie man wist ik dat het project haalbaar was. De zonen werden warm gemaakt voor de zaak en waren allen bereid om hun steentje bij te dragen. Op een woensdag brachten we het materiaal ter plaatse en sleurden alles de smalle trap op naar de zolder. De maandag daarop begonnen we om 6 uur s' morgens, met Noël. s' Avonds stond de kamer er, we hadden meer dan twaalf uur hard gewerkt. De volgende dag hebben we met de zonen geïsoleerd, de deur geplaatst, elektriciteit gelegd en tenslotte alles afgewerkt. En het bed en de kast verhuisd. Na twee dagen werken sliep mama in haar eigen nette, geïsoleerde, slaapkamer.

En content dat ze was....

Christof

FAMILIEBANDEN

Mensen zijn verbonden door familiebanden, zo ook onze fraterniteiten.

Naast onze eigen fratgroep zijn er ook priesterfraterniteiten en fraterniteiten van kleine zusters en van kleine broeders. Als we een priester of religieus/ze in onze fratgroep hebben, zijn we via haar of hem misschien al familie van een andere fraterniteit.

Een klein groepje vrijwilligers, de Foucauldraad Vlaanderen (FRV) (*Nationaal verantwoordelijke Geert Devolder, leden Annemie Dossche, Christof Bogaert, Thérèse Ollivier, René en Lieve Haentjens-Temmerman, priester-begeleider Guido Debonnet, vertegenwoordigers van de Priesterfraterniteiten Jan Sevenhant en Luc Frenay en van de Kleine zusters van Nazaret, Ria Vanluchene.*), belichaamt de verbondenheid van al de seculiere fratgroepen in Vlaanderen. De FRV overlegt o.a. over de fratbrief, de website (zie hieronder) en de activiteiten zoals retraites en frattedagen.

Om de twee jaar komen afgevaardigden van vele Europese landen met seculiere fratgroepen bijeen. In 2011 was dat in de trappistenabdij van Oelenberg, Frankrijk. Ze zoeken samen hoe de spiritualiteit van broer Charles bij leken kan voortleven en ze kiezen iemand om de Europese contacten te bevorderen (*Bernadette Masereel (België) en Annie Bijonneau (Frankrijk) coördineren de Europese lekenfraterniteiten, resp. tot 2013 en 2015*). De FRV stuurt afgevaardigden voor Vlaanderen. Het Zuiden van ons land heeft een aparte afvaardiging, voor de Franstalige fratgroepen.

Om de zes jaar zoeken de Europese afgevaardigden iemand die Europa kan vertegenwoordigen in het internationaal team van de lekenfraterniteiten. Dat team bestaat uit fratleden van zowat alle werelddelen en we bekijken het als een symbool dat alle lekenfraterniteiten bijeenhoren (*Deze zomer werd in Bonn een nieuw internationaal team samengesteld voor 2012-2018. Europa is er vertegenwoordigd door Claudio en Sylvana Chiaruttini, Afrika door Joseph Yessi (Kameroen), alsook iemand voor de Arabische wereld, voor Amerika, en voor Azië*). Via het internationaal team is onze eigen fratgroep familie van seculiere fratgroepen in 45 landen wereldwijd. Er zijn fratgroepen die rechtstreeks verbroederen met een fratgroep in een ander werelddeel.

Lekenfraterniteiten mogen zich organiseren naargelang de plaatselijke omstandigheden. Zo is b.v. de band met de katholieke kerk in sommige landen formeel, in andere informeel.

SPIRITUALITEIT

'Ik ben geslaagd'

(Lepetit, *De omwegen van een mens*, p. 31-33)

Wil je deze passage uit het boek van Lepetit goed begrijpen, dan kunnen onderstaande data je behulpzaam zijn.

1858: Geboorte in Straatsburg. Dood moeder en vader – Opgevoed door zijn grootvader, kolonel.

1870: Frans-Duitse oorlog: vestiging in Nancy.

1874: oktober: begin van zijn militaire opleiding. Verliest zijn geloof.

1878: februari: dood van zijn grootvader.

1881: maart: op non-actief gezet door het leger vanwege wangedrag en gebrek aan discipline. Vestigt zich in Evian met Mimi.

Mei: weer op genomen in het leger. Veldtocht in Algerije.

1882: januari: ontslag uit het leger. Maart tot mei 1883: bereidt zich in Algiers voor op de reis naar Marokko.

1883: 25 juni tot 23 mei 1884: ontdekkingsstocht in Marokko.

1886: eind oktober (had zich in Parijs gevestigd): bekering.

Vermomd als jood trekt Foucauld mee met Mardokai door Marokko

'Ik ben geslaagd'

Begin juni 1881.
Algerije. Midden in de
strijd.

In deze hoek van de Sahara die gonst van het oproer, is Charles niet te herkennen. Hij trekt mee op met de gewone soldaten, lijdt dorst net als zij. Met hen deelt hij het gevaar, met hen slaapt hij op de grond. Hij is overal, zet zich helemaal in. Zijn manschappen dragen hem op handen. Hij voert het bevel en doet dat graag. Wat is er gebeurd?

Een van de tekeningen: zo zag het landschap eruit

De koloniale politiek van Frankrijk had de belangstelling van Foucauld gewekt. Tunesië werd Frans protectoraat. Het regiment van Charles zou daar ingezet worden. Was dit niet de gelegenheid waarvan hij droomde om uit te blinken? Het idee om weer dienst te nemen in het leger neemt steeds meer vorm aan. Die ene aantekening van hem bewaart zijn geheim: 'Toch brak er iets goeds door naast het kwade.'

En dan ineens het bericht: vier eskadrons van zijn regiment krijgen opdracht een Algerijnse opstand te onderdrukken. Dat is de druppel die de emmer doet overlopen.

Snel heeft hij zijn besluit klaar. Hij wordt weer in het leger opgenomen. Het wordt echter niet Tunesië maar Algerije. Vaarwel, feestjes! Vaarwel, Mimi!

Een jonge man van 23 vindt zijn plaats onder de mensen terug.

De opstandelingen worden overwonnen. Maar in deze eenling hebben ze een onweerstaanbare behoefte gewekt om de anderen, de onbekenden te leren kennen. Echte menselijke betrekkingen beleven: dat had hem ontbroken.

Charles leert Arabisch en leest de koran. Hij vraagt het leger om de onderworpen volken te mogen bestuderen. Het leger weigert. Charles neemt zijn ontslag en verandert zijn plannen. Hij besluit een lange ontdekkingsstocht

door Marokko te ondernemen. De 'Société de Géographie' (het 'Aardrijkskundig Genootschap') stuurt hem daarheen.

Het risico is groot. Twee Europeanen die in die tijd ook door Marokko reisden, waren verdwenen. De familie is vertwijfeld: dit wordt zijn dood. Het haalt niets uit. Vanuit Marokko schrijft Charles later aan zijn zus: 'Als je op pad gaat en zegt dat je iets gaat doen, kun je niet terugkomen zonder dat je het ook gedaan hebt'.

Een jaar later reist een joodse rabbijn dwars door Marokko. Een hemd met floddermouwen, een kniebroek, een vest van donkere stof, een wollen toga met capuchon en wijde mouwen. Op zijn hoofd een zwart kalotje, langs zijn slapen pijpenkrullen. Aan zijn schouder een geitenleren zak. De muiltjes die hij draagt, trekt hij uit als hij een stad binnenkomt. Zoals alle joden is hij verplicht blootsvoets te gaan.

Een joodse rabbijn? Nee. Het is Foucauld. Deze vermomming is de enige manier om niet te veel aandacht te trekken. De hele dag heeft hij gelopen. 'Ik had steeds een schriftje van 5 cm² verborgen in mijn linker hand; met een potlood van 2 cm dat ik altijd in de andere hand had, tekende ik aan wat er links en rechts te zien was. Zo was ik onderweg bijna steeds aan het schrijven. Uit voorzorg liep ik vóór of achter mijn reisgenoten, zodat ze door mijn wijde kleren de lichte bewegingen van mijn hand niet zagen. De minachting die de jood oproept, was gunstig voor mijn isolement... 's Nachts was ik alleen en kon ik werken'.

De walgelijke geur van het getto was onverdraaglijk. En het ergste waren voor Foucauld de luizen en vlooiën in de doorgelegen strozakken van de oeroude huizen. Nooit zal hij aan luizen kunnen wennen!

Dat neemt niet weg dat Charles, zowel bij de joden als bij de moslims, de heilige wet van de gastvrijheid leert kennen. Dat is iets totaal nieuw voor hem. Hij is er intens blij om. Tot dat moment was de moslim 'de vijand'. Nu ontmoet hij hem als vriend.

Nog maar nauwelijks is hij in een stad aangekomen, of hij wordt uitgenodigd door de vooraanstaande moslims, nieuwsgierig als ze zijn naar deze jood uit den vreemde. Er zijn een paar gastheren die geleidelijk aan beginnen te vermoeden wie hij eigenlijk is: toespelingen die met een glimlach gemaakt worden, hoffelijke geschenken. Eén van hen riskeert zelfs zijn leven voor Charles. 'Vanaf dat moment was mijn verhouding tot hem als die van een vriend; ik gaf hem vertrouwen voor vertrouwen ... Zonder iets achter te houden vertelde ik hem wie ik was ... Zijn vriendschap werd er nog groter door'.

Drie keer verkeert Charles in uiterst gevaar. Iedere keer zet een moslim zijn leven op het spel om hem te redden. De derde keer ontsnapt hij maar op het nippertje aan de dood. Gelukkig is hij nog maar een paar dagen van de Algerijnse grens, die onder Franse controle staat.

Zonder een cent op zak, volkomen uitgeput, meldt hij zich bij de dienstdoende officier. Sinds een jaar gewend om onderdanig te groeten, maakt hij aanstalten om te buigen. Dan bedenkt hij zich, gaat trots rechtop staan en roept luid: 'Luitenant de Foucauld, terug uit Marokko!' De officier is helemaal verbijsterd. Aan een vriend schrijft Charles: 'Het was zwaar maar erg boeiend en ik ben geslaagd'.

Foucauld is uit zijn schulp gekomen. Hij heeft dat te danken aan de solidariteit van zijn kameraden in het leger. Hij heeft dat te danken aan de solidariteit van moslims en joden.

Hij is nu 25. Nooit meer zal hij Marokko vergeten.

Om te bespreken

Uit dit hoofdstuk van Lepetit leren we Charles de Foucauld als mens beter kennen. Hij laat zich opnieuw in het leger opnemen. De gedachte dat zijn vroegere kameraden een Algerijnse opstand moesten onderdrukken, doet hem het besluit nemen zijn militaire carrière weer op te nemen. Als bevelhebber zet hij zich 100 % in voor zijn manschappen. Niets is hem te veel. De solidariteit met zijn manschappen laat hem meer en beter mens worden.

Kan je uit je eigen leven ervaringen aangegeven die je getekend hebben voor je leven en je een stukje 'beter mens' lieten worden?

Tijdens zijn veldtocht in Algerije leert hij een andere cultuur kennen waardoor hij ten zeerste geboeid is. Als het leger hem niet toelaat om die onderworpen volkeren te bestuderen, neemt hij een duidelijk besluit: het leger definitief verlaten en op eigen houtje (met Mardokai) een lange ontdekkingsstocht in Marokko ondernemen. Hij zal het doen, vermomd als jood. Daarbij ervaart hij een heel sterke solidariteit van moslims en van joden (die hem beschermen als een vriend) en leert hij de gastvrijheid ervaren. Je kan deze exploratietocht goed plaatsen in die tijd, ook Stanley en Livingstone trokken vanuit Egypte langs de Nijl verder Afrika binnen en ontdekten Congo.

- Foucauld heeft een heel duidelijke opvatting over wat hij in het leven wil. Daarvoor laat hij zijn militaire carrière. Wat heb jij in je leven achtergelaten om je eigen levensweg te volgen?
- Kan je iets vertellen over vriendschappelijke en gastvrije situaties die je mocht ervaren, die je als positieve ervaringen zijn bijgebleven en die je verder leven hebben geïnspireerd?
- Hoe kan Charles de Foucauld voor onze tijd betekenisvol zijn in een multiculturele en interreligieuze samenleving?

Guido Debonnet

In Vlaanderen zijn onze banden met niet-seculiere fraterniteiten niet zo erg formeel. We maken er vooral werk van naar aanleiding van de 1-decemberherdenkingen en de vijfjaarlijkse familiedag (laatst in 2010 in Malem/Gent). Een kleine website, www.charlesdefoucauld.be, verbindt de Frans- en Nederlandstalige fraterniteiten in ons land. (Via dat internetadres vind je makkelijk de website van de Vlaamse seculiere fraterniteiten.) De Kleine zusters van Nazaret houden contact met andere religieuze Foucauld-groeperingen in ons land: de Kleine zusters van Jezus (in Antwerpen en Brussel), de Kleine broeders van Jezus en de Kleine broeders van het Evangelie (allebei in Brussel).

Op internationaal niveau zijn de familiebanden opnieuw goed zichtbaar. Ons internationaal team werkt mee in de "Association Famille Spirituelle Charles de Foucauld", een overlegorgaan tussen een twintigtal groeperingen die hun inspiratie zoeken bij broer Charles. In de website www.charlesdefoucauld.org vind je terug in welke landen elk van die groeperingen bestaan. Het gebed van overgave verbindt alle groeperingen en je kan het in de website lezen in tientallen talen.

René Haentjens

1-DECEMBERVIERINGEN

Antwerpen

Beste,

op 1 december is het de verjaardag van het sterven van kleine broeder Charles. Zijn leven inspireert ons, mensen van de seculiere fraterniteit, de priesterfraterniteit, kleine zusters van Jezus en kleine zusters van Nazaret, elke dag.

Daarom willen we u van harte uitnodigen in de fraterniteit van de kleine zusters van Nazaret, Dambruggestraat 274 2060 Antwerpen.

Op de vooravond, op 30 november om 19u00, kan u met ons eucharistie vieren en daarna een eenvoudige broodmaaltijd gebruiken.

U kan ook ook op 1 december tussen 14u00 en 17u00 langskomen voor stil gebed en een tas koffie.

We hopen u op één van deze momenten te mogen ontmoeten!

Van harte welkom!

Martine – Mieke – Ria

Oost-Vlaanderen

GENT

Zaterdag 1 december, bij de Kleine Zusters van Nazaret,

Reinaertstraat 24 (parkeren op de binnenkoer):

Om 17 u. eucharistieviering met teksten uit brieven van Charles, i.v.m. "onrechtvaardigheid".

Dries Van Ootegem zal in deze viering voorgaan.

Tijdens de viering gelegenheid tot delen in groepjes.

Na de viering een broodmaaltijd, de Kleine Zusters zorgen voor alles.

Inschrijven is niet nodig.

OUDENAARDE

Betreffende de één decemberviering in Oudenaarde.

We hebben gekozen om de jaarlijkse herdenking op een vaste dag van de week te leggen.

Iedereen is welkom ten huize van de Zusters Bernardinnen, Hoogstraat, 28 te Oudenaarde op donderdag 6 december om 17u30.

De goedheilighe Sinterklaas maakt geen bezwaar.

Meer info: Roland Van Rostenberge, Achterburg, 1/8 055/210980

West-Vlaanderen

WEVELGEM

Op zaterdag 1 december vanaf 16.30 uur
Welkom in WZC Sint-Camillus.

Er wordt een dvd voorgesteld over de paters van Westvleteren.
Info bij Marc Demeulemeester, tel.: 056/22 53 14.

AVELGEM

Op zaterdag 1 december om 19 uur
Welkom in Marialove, Gauwelstraat 24, Heestert
19.45 u: Inleiding: Priester G. Algoet (St.-Michielsbeweging) is de spreker
(onderwerp ligt nog niet vast),
21 u: Eucharistieviering; Iedereen is welkom
Er is ter plaatse een broodmaaltijd voorzien.
Leden van de fraterniteiten ter plaatse dienen zich niet vooraf aan te melden.
Wie van elders komt verwittigt best Frans, tel.: 056/64 40 29.
Organisatie diaken Frans Vanrentergem.

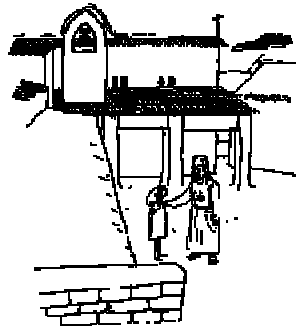
BRUGGE

Op zaterdag 1 december van 14 tot 17 u
Gelegenheid tot aanbidding in de huiskapel van
de Kleine Zusters van Nazareth, Kleine
Hoedenmakersstraat 7 te 8000 Brugge.
Vanaf 18 uur bent u welkom in de H.
Hartparochie te Steenbrugge
Om 18 uur: Eucharistieviering in de H.
Hartparochie te Steenbrugge door Johan
Goemaere.

Om 19 uur: avondmaal met eigen picknick bij:
Johan Goemaere, Fraterniteit, Baron
Ruzettelaan 433A, 8310 Assebroek. Drank te verkrijgen.
Daarna om 20u30 à 20u45 uur vertelt Christof een stukje over de
internationale ontmoeting in Bonn.

Einde rond 21 u.

Inlichtingen en inschrijven bij Christof (051 72 24 56) of bij Anne-Marie
Waerlop (051 72 33 07).

HERNIEUWEN ABONNEMENT VOOR LEKEN

November is traditioneel de maand waarin we u eraan herinneren om het lidgeld te betalen. Dit bedraagt

€ 15.00 voor alleenstaanden en sympathisanten en

€ 25.00 voor koppels.

U kunt storten op volgend rekeningnummer, liefst met bijgevoegd overschrijvingsformulier:

733-0477659-61

Johan Vannevel
Slingerstraat 38
8820 TORHOUT

Voor de mensen die in groep betalen vragen we beleefd om de namen op te geven van de leden die betaalden.

Het lidgeld dient om de Fratbrief te drukken en te verzenden, om de broers en zussen op missie in het buitenland een abonnement te kunnen schenken, en om te delen met Fraterniteiten in Europa en andere continenten die het moeilijk hebben.

Veel dank om het “storten” niet te vergeten en dus onmiddellijk te doen!

Christof

IBAN : BE62 7330 4776 5961

BIC : KREDBEBB

PRIESTERFRATERNITEIT

RAPPORT VLAAMSE PRIESTERFRATERNITEITEN PARIJS 2012

Van 6 tot 21 november zijn we met de regionale verantwoordelijken van de Priesterfraterniteiten samen in Parijs. Tijdens de bijeenkomsten wordt er uitgewisseld over het reilen en zeilen van onze Fraterniteiten: de leden, de werking, de banden met de familie van Charles De Foucauld. Daarnaast is er ook altijd een inhoudelijke vraag. Voor deze Internationale bijeenkomst werd gevraagd om een belangrijke gebeurtenis ter sprake te brengen die ons in de laatste zes jaar heeft beziggehouden.

Het rapport dat ik daar voorleg, publiceer ik hier. Na een bevraging op de recollecties en de retraite werd een rapport samengesteld. Dit rapport is getoetst met heel wat leden waarvan we het mailadres hebben. Een aantal hebben gereageerd, vandaaruit is het rapport aangepast. Niet alle opmerkingen werden weerhouden. Hopelijk is dit evenwichtig rapport naar jullie smaak.

Belangrijke gebeurtenis in de laatste zes jaar in jullie regio...

Hier waren er twee gebeurtenissen die in het oog sprongen:

- 1) De hervormingen van de kerkstructuur op het niveau van de parochies en het gebruik van de parochiekerken, dit is nog volop bezig.
- 2) Het seksueel misbruik in de kerk, na ontslag van een bisschop en de aanpak sindsdien van de Belgische bisschoppen.

Vooraf deze tweede gebeurtenis willen we naar voor halen, omdat de meerderheid van de leden dit belangrijk vinden.

Situatieschets

De bal is aan het rollen gegaan op 23 april 2010 op een persconferentie waar duidelijk werd dat een bisschop uit zijn ambt ontzet was omwille van seksueel misbruik dat hij destijds zelf pleegde.

Na deze mededeling vermenigvuldigen zich de klachten bij de reeds in de jaren 1990 geïnstalleerde commissie van seksueel misbruik in pastorale relaties (Commissie Adriaenssens). Ze behandelen toen reeds klachten, vooral voor het gerechte verjaarde klachten.

Eind juni 2010 valt het gerecht zowel bij die commissie, als op de bisschoppenconferentie binnen. Gevolg: ontbinding van de commissie Adriaenssens. Om de ernst van de zaken aan de bisschoppen, de kerkgemeenschap en de bevolking duidelijk te maken publiceren ze een heel aantal getuigenissen als slotwerk.

In het Belgische federale parlement werd een bijzondere commissie opgericht

in verband met het seksueel misbruik binnen de kerk, vooral om te kijken wat politiek gedaan kon worden. Daar zijn de bisschoppen ook gehoord geweest, vooral over de aanpak in zulke zaken in het verleden. Dit gebeurde december 2010.

Beleid van de bisschoppen

Ook de bisschoppen hebben niet stil gezeten. Samen met heel wat deskundigen, onder andere van de ontbonden commissie Adriaenssens, enkele proffen van de Universiteit van Leuven; ook uit teksten van de Bisschoppenconferenties van andere kerkprovincies (Nederland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Verenigde Staten, Engeland, Ierland) werd een beleid uitgetekend naar de toekomst. Dit werd voorgesteld in een Brochure: "Verborgen Verdriet, naar een globale aanpak van het seksueel misbruik in de Kerk" van januari 2012.

De nadruk ligt op het erkennen van de slachtoffers en aan hun kant gaan staan.

Met daarbij een werkplan van aanpak en preventie.

Inhoud brochure

In een *eerste deel* worden lessen getrokken uit de pijnlijke verhalen. De eerste les is dat de stilte doorbroken moet worden. Heel wat slachtoffers konden met hun pijnlijke ervaring nergens naar toe en bleven zwijgen, meestal uit zelfbehoud. Dit zwijgen leidt tot verborgen verdriet, verdringing en/of psychische problemen. Daarom wordt een plaats geboden om te kunnen spreken. Diverse meldpunten (één in elk bisdom) zijn sindsdien actief.

Ook wordt inzicht gegeven over het ontstaan van het misbruik: machtsmisbruik, minimalisering van de feiten, slachtoffers worden dader, afhankelijkheid...

In een hoofdstukje over afstand en nabijheid in menselijke betrekkingen (ook in de pastoraal) wordt over grenzen en grensoverschrijdend gedrag gesproken, en het signaleren ervan.

Als conclusie van dit deel is het duidelijk dat de daders niet ongemoeid gelaten mogen worden. Ze moeten op hun verantwoordelijkheid worden gewezen door sancties, ook al zijn de feiten verjaard.

In een *tweede deel* komt de preventie en de aanpak aan bod.

Hierin kiest de kerk resoluut om aan de zijde van het slachtoffer te staan. Hierbij is erkenning van de feiten en de pijnlijke gevolgen van belang. Het beluisterd kunnen worden en het zoeken om, waar het kan, op eigen ritme herstel en heling te voorzien. Vandaar dat er kerkelijke – echter onafhankelijk van het 'gezag' – en niet-kerkelijke aanspreekpunten worden voorzien. Daar

stoot men dikwijls op de problematiek van verjaring. Alles wat niet verjaard is, dient via het gerecht zijn beslag krijgen. Hierbij wordt ook een financiële tegemoetkoming voorzien.

Alle voor het gerecht verjaarde zaken kunnen besproken worden op de contactpunten en bekeken welke weg er gegaan wordt. Hier neemt de Kerk haar verantwoordelijkheid. Het slachtoffer kan hier voldoening vinden in het beluisterd worden, in een eventuele financiële tegemoetkoming, in hulp naar herstel en het bestraffen van de dader.

Naar de daders toe wordt gepast gereageerd: een straf opgelegd, begeleiding voor hun wandaden, contact vermijden met jongeren en kinderen, herstellen door financiële tussenkomst, voor de therapie van de slachtoffers (ook bij verjaring).

Ook wordt aandacht besteed aan preventie. Eerst in de selectie en vorming van medewerkers, vooral door ruime aandacht te besteden aan de omgang met macht en grenzen, de persoonlijke integriteit en ontwikkeling van empathie. Daarnaast door onaantastbare posities te vermijden. En de leef- en werkomstandigheden van de priesters aan te passen en meer in teamverband te werken en te waken over sociale contacten.

In een laatste hoofdstukje wil men open en transparant handelen als verantwoordelijken – bisschoppen en religieuze oversten – binnen de kerk.

Effect naar geloofwaardigheid van de Kerk.

De gehele situatie heeft een deuk gegeven aan de geloofwaardigheid van het kerkgebeuren.

Waardoor heel wat mensen verder de kerk de rug toekeren en zich zelfs uitschrijven uit het doopregister.

Nederigheid, afzien van macht en terug naar de wortels van het Evangelie zijn de oproepen die we binnenkerkelijk aannemen. De openheid en transparantie waartoe de bisschoppen oproepen doen ons de kant kiezen van de slachtoffers.

Samengesteld door Jan Sevenhant.

DE HOOPVOLLE OPENINGSTOESPRAAK VAN JOHANNES XXIII OP VATICANUM II

Het is intussen vijftig jaar geleden dat op 11 oktober het Tweede Vaticaans Concilie plechtig werd geopend. De ouderen onder ons herinneren het zich heel levendig, maar toch is een en ander al wat vervaagd. Samen met de jongeren voor wie dit 'geschiedenis' is, doen we er goed aan een stukje uit de openingstoespraak van Johannes XXIII te herlezen. Het is een meer dan actuele boodschap van hoop.

Met citaten uit een recent door mij ontdekt boek van Frederick Franck uit 1965 (!), 'Met het oog op het Vaticaan. Het concilie gezien door een buitenstaander', wil ik proberen de situatie te schetsen op wereldvlak waarop een paar paragrafen uit Johannes' lange openingstoespraak, plots heel actueel gaan 'spreken'.

Bemerk dat ik in deze tekst het niet heb over de kerkelijke betekenis van Vaticanum II. Daarover hebben we reeds heel wat kunnen lezen. Alleen wil ik het hebben over een paar wonderlijke paragrafen uit de openingstoespraak. Alsof de tekst vandaag uitgesproken was!

De volledige, lange tekst vind je op internet: b.v. bij Google intypen: 'openingstoespraak Vaticaans Concilie 1962'.

Vooraf nog dit: Op het feest van de Bekering van Paulus, 25 januari 1959, gaf de op 28 oktober 1958 verkozen paus, Johannes XXIII voor het College der kardinalen een toespraak over zijn taak als bisschop van het dioceses Rome en als herder van de universele kerk. Daarin kondigde hij een dubbel voornemen aan: "Eerbiedwaardige broeders en beminde zonen, een weinig bevend van aandoening, maar toch ook in deemoedige vastbeslotenheid, noemen Wij u de naam en het plan van twee blijde gebeurtenissen nl. van een diocesane synode voor de stad Rome en een oecumenisch concilie voor de universele Kerk."

Īen doodzieke man van tachtig

De eerste zitting heeft Johannes XXIII nog kunnen meemaken. Hij stierf op 3 juni 1963. Paulus VI die hem opvolgde, heeft de drie volgende zittingen opgevolgd. De auteur van het boek, Frederick Franck, is in Maastricht geboren, werd vroom katholiek opgevoed en

Priesterfraterniteit

was sinds 1945 Amerikaan en vermaard als tekenaar en schrijver. Hij vloog in het najaar van 1961 in een impuls van Rome naar New York, nadat hij de openingstoespraak van Johannes had gelezen, diep erdoor getroffen. Ontgoocheld en bedroefd was hij eigenlijk door de 'geliefde van zijn jeugd', de katholieke kerk. Op p. 13 schrijft hij in zijn boek 'Met het oog op het Vaticaan. Het concilie gezien door een buitenstaander': *"En zo, ontgoocheld en bedroefd, begon ik de geliefde van mijn jeugd te zien als een dikke, hatelijke entrepreneuse, van top tot teen in het bont, die eigengereid door deze verschrikkelijke eeuw waggelde, een dikke vinger vol briljanten vermanend opstekend naar meisjes met een te diep décolleté, terwijl ze aanpakte met politici en sjacheraars en vleierig boog voor de moordlustige dictators."* Hij maakt hier o.m. allusie op het concordaat met Hitler, het zwijgen van de Duitse bisschoppen in de massamoord op de Joden, de trouw van de Spaanse prelaten aan de Falange, de Italiaanse bisschoppen die zich lieten fotograferen terwijl ze bommenwerpers inzegenden die op het punt stonden Ethiopische dorpen 'weg te vagen'.

Hij beschouwde zichzelf dus (soms met heimwee naar vroeger) als tot geen enkele kerkgenootschap behorend. Toch heeft hij tekenend en schrijvend alle zittingen van het concilie gevolgd. Dit boek van 235 p. met heel veel zwart-wit pentekeningen is dan ook een uniek verslag in woord en beeld 'door een buitenstaander' met sympathie voor....

'Zoals wij in de dagelijkse uitoefening van ons herderlijk ambt ervaren, gebeurt het dikwijls dat niet zonder onze oren te kwetsen stemmen van sommige personen tot ons doordringen, die, ofschoon zij getuigen van een vurige godsdienstijver, toch niet blijken geven van de juiste maat en van een voorzichtig oordeel ... want zij kunnen in de moderne tijd slechts ondergang en ramp zien; zij plegen te zeggen dat onze tijd in vergelijking met vroeger eeuwen steeds slechter wordt ... zij gedragen zich ... alsof ten tijde van vroegere concilies alles verliep in de volle triomf van de christelijke leer, van het christelijk leven en van de rechtmatige vrijheid van de Kerk. Wij echter zijn van mening dat wij het in het geheel niet eens kunnen zijn met deze ongeluksprofeten, die altijd rampzalige gebeurtenissen voorspellen, alsof het einde van de wereld voor de deur staat.' (Vert. Kath. Archief, 19.9.1962)

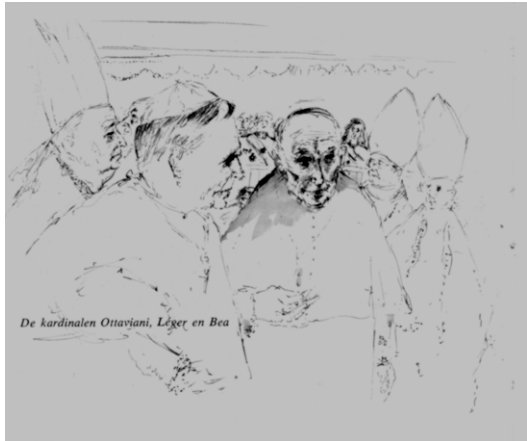
Ik (Frederick Franck) las dit stuk uit de openingstoespraak van het concilie door Joannes XXIII op 12 oktober 1962, een zonnige dag die overschaduwd werd door sombere voortekens. De ongeluksprofeten waren erin geslaagd mij ervan te overtuigen dat het einde van de wereld inderdaad elk moment verwacht kon worden.

Ik liep op Fifth Avenue en las *The New York Times*. Ik had een afspraak met mijn uitgever Macmillan; we hadden een bespreking over een nieuw boek dat

ik bezig was te schrijven. Het leek zinloos:

Kolonel Walter M. Schirra had juist zes banen om deze rusteloze aarde voltooid, terwijl gouverneur Barnett C. Ross van Mississippi, tegen alle wetten in, een negerstudent de toegang tot de universiteit van zijn staat blokkeerde. 'Ik word bewogen door een diepe en rotsvaste verknochtheid aan het welzijn van alle inwoners van Mississippi', verklaarde de demagoog trots. Ondertussen brachten de kranten hoopvolle artikelen waarin de verwachting werd uitgesproken dat wij spoedig de maan zouden veroveren... kondigde premier Ahmed Ben Bella zijn broederlijk bezoek aan Fidel Castro aan ... pochte ex-president Eisenhower, dat onder zijn regering 'geen muren waren gebouwd, geen dreigende buitenlandse bases ingericht'.

In de weken daarvoor waren er niet alleen bases gebouwd, maar waren er ook foto's gepubliceerd van

raketlanceerinstallaties op Cuba, die door de zenuwachtige Amerikaanse regering voorlopig 'defensief' werden genoemd. Op hetzelfde ogenblik bestond de algemene verwachting dat de Berlijnse crisis in de naaste toekomst zou overkoken. Had de Prawda niet verklaard dat de regeling van het Duitse vredesverdrag en aanpassing daaraan van de situatie in Berlijn onmiddellijk 'geboden' was? (13 augustus 1961: begin bouw Berlijnse muur.)

In deze atmosfeer hadden de Sovjets nieuwe raketproeven in de Stille Oceaan aangekondigd, beschuldigde Peking India van grensschendingen, laaide de strijd tussen het Katangese leger van Tsjombe en de troepen van de centrale Kongolese regering weer op en was er een revolutie in Jemen waarin Egypte, Jordanië en Saoedi-Arabië zich danig roerden, waardoor een ernstige crisis in het Nabije Oosten op losbarsten kwam te staan. Om de sfeer van dreigende ondergang nog te versterken, hadden de Sovjets in september gewaarschuwd dat elke aanval op Cuba oorlog zou betekenen, waarop president Kennedy had geantwoord dat elke aanval met kernraketten op een land op het westelijk halfrond door de Verenigde Staten op de Sovjet-Unie gewroken zou worden.

Terwijl ik in New York op straat liep, las ik dat een eenentachtigjarige paus in Rome rustig verklaard had (in zijn openingstoespraak tot het Concilie):

"In de huidige loop der gebeurtenissen leidt de Goddelijke Voorzienigheid ons naar een nieuwe ordening van menselijke betrekkingen, die door toedoen van de mensen zelf en meestal in groter mate dan zijzelf verwachten, gericht zijn op de vervulling van Gods verheven en ondoorgrondelijke bedoelingen."

Het was fantastisch. Het was zó fantastisch, op dit moment deze serene en toch hartstochtelijke boodschap te lezen, dat ik huiverde van emotie.

'Eerbiedwaardige broeders,' riep Johannes uit. 'Dat is het doel van het tweede Vaticaanse concilie, dat als het ware de weg is tot die eenheid van het menselijk geslacht, welke de noodzakelijke basis is om een op de hemel gelijkende aardse stad te worden, waarin waarheid regeert, waarin de liefde wet is ... Het concilie, dat nu begint, ontstaat in de Kerk als de dag, het is nog slechts de dageraad. . .' (Vertaling Kath. Archief 19.9.1962)

'Het is nog slechts de dageraad. . .'

De huivering in mij had plaats gemaakt voor een soort opwinding, alsof het ordinaire geschreeuw van bedreiging en tegenbedreiging met massamoord weggezonken was in een alles-omhullende stilte. Toch, het enige dat gebeurde, was dat een menselijke stem zich verstaanbaar had weten te maken, en een wanhopige wereld met oude woorden nieuwe hoop, verzoeningsgezindheid en liefde had gegeven, met oude woorden die plotseling nieuw waren geworden.

Ik stond opeens in een telefoonceel en hoorde mijn stem tegen de uitgever zeggen: 'Bob, ik kan vandaag niet. Ik ga weg, naar Rome. Ik wil tekenen op het oecumenisch concilie . . .'

Dit boek is er het gevolg van. Het merkwaardige hierbij is wel dat een man door de vele pessimistische berichten in de wereld alleen nog maar tot sombere gedachten gebracht, plots in de woorden van Johannes XXIII sprankelende hoop ontdekt. Hij wil dan ook perse die kerkelijke bijeenkomst meemaken. En hij doet het ook.

Dat Vaticaanum op kerkelijk vlak heel wat hoop heeft gewekt en ten dele gerealiseerd (hoewel sommigen ervan veel willen terugnemen), dat weten we allen. Elke avond zaten wij in een mooi ingerichte studio van het Grootseminarie te luisteren naar het radionieuws over de conciliebijeenkomst van die dag. We leefden alles van naaldje tot draadje mee.

Maar dat het concilie geopend werd met een zo hoopvolle boodschap van Johannes XXIII, in een periode van zware spanningen in de wereld en koude oorlog, dat dreigt ons te ontsnappen. Daarom deze enkele bladzijden uit een boek van iemand die het héél existentieel zelf heeft meegemaakt.

Guido Debonnet

November 2012

KERSTRECOLLECTIE

Beste confrater,
je bent van harte uitgenodigd op de recollectie die aanvangt op **zondag 6 januari 2013 om 16 uur en op maandag 7 januari om 16 uur** eindigt. Liefst maak je de volledige recollectie mee.

De twee inleidingen worden verzorgd door **mevrouw Christine Bruggeman, coördinator van Nederlandstaligen Arkgemeenschappen**.

Thema: 'De inspiratie van de Arkgemeenschap'

Je mag gerust priesters niet-leden van de fraterniteit uitnodigen.

Plaats: Zoals vorige jaar:

Mariahove, Mariahovelaan 2, 9881 Bellem. 09/374 12 34

Wegbeschrijving:

Vanuit Gent, E40 afrit 12 Nevele, richting Hansbeke, doorheen Hansbeke-dorp, in de Vaartstraat aan café "De reisduif", linksaf richting Bellem, Het domein is gelegen juist vóór de kerk.

Vanuit Brugge, E40 afrit Aalter, richting Aalter/Bellem, doorheen Aalter-centrum, richting Bellem, in Bellem-dorp richting Hansbeke. Het domein is gelegen juist achter de kerk.

Meebrengen: eventueel lakens, brevier, muziekinstrument.

Om in te schrijven, onderstaande strook opsturen, faxen of mailen naar:

Jan Sevenhant,

Kerkstraat 20, 8570 Anzegem.

Tel. 056/68 81 33 Fax. 056/77 21 06

jan.sevenhant@online.be

(Onverwachts afzeggen op zelfde telefoonnummer of naar het domein van Mariahove op bovenstaande telefoon). Met dank en tot dan.

Ondergetekende,

Schrijft in voor de Kerstcollectie in Bellem.

Stip aan indien nodig :

- ik blijf niet overnachten
- ik blijf in geval van plaatstekort niet overnachten
- ik kan indien nodig nog... personen meenemen naar huis.

HERABONNERING FRATBRIEF + LIDMAATSCHAP PRIESTERFRATERNITEIT

Beste confrater, broeder in de Heer,

Een trouwe dienaar doet zoals de Meester, en verlaat zich op de goede zorg van de penningmeester, die alle balansen in evenwicht probeert te houden. Daarom volgende tarieven en formules:

Evenwel ter verduidelijking nog even de verschillende tarieven vermelden:

1. Actief lid in de priesterfratgroep (maandelijkse bijeenkomst) +fratbrief + internationale courier (2 x per jaar) = 40 euro
2. Lezer van de fratbrief = 20 euro
3. Lezer van de internationale courier = 15 euro
4. Lezer van de twee brieven (fratbrief + internationale courier) = 30 euro

Je ziet het meteen dat de voordeligste manier is om alles in één te vereffenen (formule 1)

Mag ik jullie vragen om met bijgevoegde overschrijvingsformulier (Europees formulier)

Per kerende voor eind december de betaling te doen met als mededeling het nummer van de formule (1 , 2, 3, 4) .

Gelieve er op te letten dat het rekeningnummer veranderd is!

Het huidige nummer is: BE96 7380 3683 8905 Bic KREDBEBB

Met vriendelijke groeten,

Luc Frenay,

penningmeester Jesus Caritas priesterfraterniteiten Vlaanderen

IM MEMORIAM PRIESTER JOHAN ALLEGAERT

Priester Johan Allegaert is geboren te Tiegem op 23 januari 1942 en overleed in het AZ Sint-Lucas te Assebroek op 16 augustus 2012. Hij werd tot priester gewijd in 1966 te Tiegem. Zijn eerste benoeming was als leraar in het Sint-Bernarduscollege te Nieuwpoort tot 1981. Daarna werd hij medepastoor te Oostende tot 1991. Zijn laatste benoeming was pastoor van de parochie O.-L.-Vrouw Onbevleete Ontvangenis Ver-Assebroek tot 2010. Hij was een graag gezien man, een vurig priester die bekommerd en bezorgd was om het welzijn van de hem toevertrouwde kudde.

Wij gedenken Johan in ons gebed en moge hij welgekomen zijn in Gods heerlijkheid.

Ter herinnering aan Priester Johan Allegaert:
(hieronder de tekst die op zijn gedachtenisprentje staat)

Het WOORD is mens geworden (Johannes 1, 14)

*Je kan het **zeggen** met **woorden**.
Je kan het **schilderen** in **kleuren**.
Maar het blijft **verborgen**
als je het niet **ziet**
met de **ogen** van je **hart**.*

Ook stond het 'gebed van overgave' op zijn gedachtenisprentje.

GEBED VAN OVERGAVE

Vader,

**Ik verlaat mij op U,
doe met mij wat Gij goedvindt.**

**Wat Gij ook met mij doen wilt,
ik dank U.**

**Tot alles ben ik bereid, alles aanvaard ik,
als Uw wil maar geschiedt in mij
en in al uw schepselen:
niets anders verlang ik, mijn God.**

**Ik leg mijn leven in uw handen,
ik geef mij aan U, mijn God,
met heel de liefde van mijn hart,
omdat ik u bemin,
omdat het voor mij een noodzaak
van liefde is mij te geven,
mij zonder voorbehoud op U te verlaten,
met een oneindig vertrouwen:
want Gij zijt mijn Vader.**

De melk van de hongerigen (29)

Wat doe ik hier eigenlijk sedert 2 jaar? Ik heb wel een paar mensen geholpen. Maar met de grote droogte zijn de Toearegs nog armer dan voordien en uitgehongerd. Ik heb heel mijn voorraad voedsel al uitgedeeld.

Er rest mij niets meer.
Hoe kan ik hen nu nog helpen?

brief, ook niet van Madame de Bondy. Nochtans, hij wist zeker dat ze hem elke week schreef. Maar de brieven kwamen slechts met heel veel vertraging aan. Wat jammer. Hij zag

Tamanrasset. Charles zit daar héél eenzaam in die onmetelijke woestijn. Weinig contact met Fransen die voorbij komen. In Beni Abbes was dat helemaal anders. En twee maanden lang ontving hij geen enkele

Charles ligt uitgeput voor zijn hut.
Hij kan zich moeilijk oprichten.

Enkel weken later...

Ik ben dokter Doutheville.
Uw vriend, commandant Laperrine
heeft mij gestuurd om te
waken over uw gezondheid.
Ik breng je voedsel en
vitaminen mee.

er zo naar uit...De grote droogte maakt dat er nagenoeg niets te eten valt Charles kan ze ook niet meer helpen. Hij twijfelt of hij er wel goed aan deed hier naar de Hoggar te komen. Erger nog, frère Charles komt héél vermoeid terug van een lange reis. Hij eet altijd

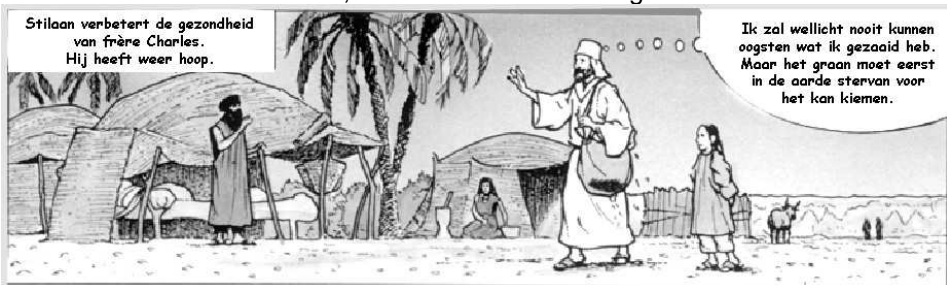
hetzelfde voedsel. Hij geraakt zo vermoeid dat hij zich amper nog kan oprichten. Hij vreest dat hij gaat sterven. Als de Toearegs hem niet meer zien, slaan ze in paniek. Ze vinden hem neerliggend op twee kisten die als bed dienen in de gang

tussen zijn leefkamer en zijn kapel. Vlug verspreidt zich het nieuws dat de Marabout zwaar ziek is. In elk geval haast Moussa, de leider, zich naar het huis van de Marabout. Moussa vraagt hem: "Wat is er met jou aan de hand? Wat voel je? Wat heb je nodig?" De Marabout heeft de kracht niet om antwoord te geven. Zonder aarzelen geeft hij de opdracht geitenmelk te brengen. Niet eenvoudig in een periode van zware droogte. De geiten staan even droog als de grond. Velen die een kameel hebben zijn enkele honderden km verder gaan wonen, maar de armen moeten wel ter plaatse blijven. Eindelijk komt er een man aan met een vochtige leren zak. De Marabout drinkt wat van de melk.

Later zal hij schrijven: "Ze hebben voor mij alle geiten gezocht die een beetje melk hebben... in een omtrek van 4 km." En ook nog: "De Toearegs zijn erg goed geweest toen ik ziek was." Later wordt Foucauld zich bewust dat hij véél meer van de

Toearegs heeft ontvangen, dan dat hij hen heeft kunnen geven. Je kan het een echte bekering noemen in zijn leven. Hij dacht steeds: 'Ik die geleerd en beschaafd ben, ik moet deze arme mensen vooruit helpen.' Nu merkt hij dat zij met hun gastvrijheid, hun vriendschap en de geitenmelk die ze zo nodig hebben voor hun kinderen, hem het leven hebben gered.

Mocht jij al eens ervaren dat mensen voor jou onverdiend goed zijn geweest? Hoe voelde jij je daarbij? Ben jij je bewust van alles wat je van anderen krijgt? Of denk je dat je meer bent dan de anderen?

LIEF EN LEED.

Overlijden van priester Johan Allegaert te Assebroek – Brugge. (zie In memoriam)

DATA OM NIET TE VERGETEN

Seculiere fraterniteiten

1 december 2012

Op deze dag herdenken wij de sterfdag van Br. Charles de Foucauld. Jaarlijks organiseren diverse fraterniteiten een extra bijeenkomst om deze gebeurtenis te herdenken. Elders in deze fratbrief hierover meer informatie.

Mei 2013

Jaarlijkse mini-retraite die start op de avond van O-L-H-Hemelvaart en duurt tot en met het middagmaal op zaterdag. Deze mini-retraite wordt begeleid door Joris Van Ael (iconograaf).

21 juli tot 26 juli 2013

Jaarlijkse vakantieretraite. Momenteel in voorbereiding. Verder nieuws in de volgende fratbrieven.

Priesterfraterniteiten

Zondag 6 tot maandag 7 januari 2013: Kerstreco te Bellem Mariahove, predikant mevrouw Christine Bruggeman, coördinator Nederlandstalige Arkgemeenschappen.

Zondag 7 tot maandag 8 april 2013: Paasreco te Bellem Mariahove, predikant priester René Delbeke.

Zondag 7 tot zaterdag 13 juli 2013: Vakantieretraite te Gouville (Frankrijk).

Zondag 13 tot zaterdag 19 juli 2014: Retraite te Wavreumont, predikant E.H. Marc Steen.